

[Indenrigsministeren]

centralisering eller en udbredelse af sygehusapotekernes leverancer.

På tilsvarende måde kan det siges for så vidt angår den produktion, der foregår på nogle af sygehusapotekerne. Der er dér én forandring i forhold til det bestående system, nemlig at man kan samhandle på tværs af amtsgrænserne. Bortset derfra er der ingen forandring i forhold til det eksisterende – stadig væk når jeg skal beskrive det i korte vendinger.

Derefter et par bemærkninger om apoteksproduktionen på de private apoteker. Jeg har forstået det sådan, at dér stod indenrigsministeren et langt stykke vej over for noget af en bunden opgave, nemlig et ønske om en adskillelse, økonomisk og på anden måde, af produktionen og fordelingen – den koncessionerede del af bevillingsindehavernes virksomhed. Det har jeg betragtet som et klart ønske tilbage i tiden fra folketingets side og et klart ønske fra importørers og fabrikanter side, at man nu fik en sådan regnskabsmæssig og anden adskillelse. Så står man over for problemet: hvordan skal det så lægges til rette? Hvordan skal systemet så være? Her har jeg fundet det en god overvejelse værd at lade de tre parter – staten, det vil sige indenrigsministeriet, de private apoteker og sygehusapotekerne, eller rettere sagt sygehusejerne – være dem, der i fællesskab sikrede en rimelig udvikling af den produktion.

En bemærkning om, hvad jeg forstår ved en rimelig udvikling: jeg har forstået det sådan, at hr. Knud Lind og måske også andre frygter, at det, der er tanken, er, at apoteksproduktionen – den, som dette nævn skal have en styrende indflydelse på – skal overtage stigende dele af leverancerne til det danske marked, måske endda overtage det hele. Det er ikke intentionen, det er ikke hensigten. Det er også en af de ting, jeg meget gerne vil være med til at afklare i udvalgsarbejdet.

Omvendt er der forsyningsikkerhedsproblemer, når det drejer sig om medicin og den ekspertise, der er knyttet dertil. Der er en stigende arbejdsdeling imellem danske fabrikanter og importører og fabrikanter i udlandet, som vi ikke kan se væk fra. Det er et forsøg på at løse et mangesidet problem. Jeg tror, de medlemmer, som har været skeptiske over for den tanke, skal se det ud fra det synspunkt.

Jeg skal gerne medgive, at det ikke er en imponerende enighed, der er opnået. Jeg har haft med mange opgaver at gøre i min tid af meget forskellig art, og jeg kan betro folketingets medlemmer, at denne er den sværeste med hensyn til at forlige modstående synspunkter. På den ene side står rigsrevisionen og henstiller kraftigt, at der bliver mere økonomisering i fordelingsystemet for medicin i Danmark, og opfordrer også til mere fleksibilitet med hensyn til mulige omlægninger. På den anden side står helt forståeligt en apotekergruppe, som er betænkelig ved yderligere indgrebsmuligheder fra det offentliges side. Der er medicinalfabrikker, og der er importører, som har en forståelig frygt for, om det skal udvikle sig på en måde, de ikke kan være tjent med. Der er personale, der er beskæftiget, som frygter for, hvad det kan betyde beskæftigelsesmæssigt og fagligt på længere sigt. Jeg vil gerne bede medlemmerne forstå, at man ikke kan forvente det, man kalder en imponerende enighed, imellem så klart modstridende opfattelser.

Jeg glæder mig til at komme til at diskutere i udvalget, hvor f.eks. den stigende centralisering ligger i forslaget. Det er der ikke lagt op til. Der nævnes, at der er steder, hvor man kan »klare sig« med en apoteksfilial i stedet for et egentligt apotek. Det betyder en betjening, der indholdsmæssigt er 98 pct. af den, et fuldt udbygget apotek kan levere, men gennemsnitligt er det en besparelse for systemet på 1,5 mill. kr., hvis man kan »nøjes« med en filial i stedet for et fuldt udbygget apotek. Men jeg mener ikke, der hverken i bemærkningerne, i lovforslaget eller i fremsættelsestalen er udtryk, der kan forstås, som om det, man ønsker, er en stigende centralisering, der kan give anledning til større frygt for, at man ikke vil opretholde en rimelig fordeling af leveringsmulighederne for medicin her i landet.

Jeg har tilsvarende lidt vanskeligt ved at forstå, at man kan mene, at der her er tale om offentlig ansættelse i højere grad end før. Det var også en mere generel bemærkning, der faldt. Også det problem vil jeg gerne redegøre nærmere for og svare på spørgsmål om – naturligvis, ligesom alt andet.

Til sidst en bemærkning i anledning af det, hr. Agerschou nævnte, om det ikke var nødvendigt med et plansystem. Vi har et veludbygget net af apoteker og apoteksfilia-